

สรุปการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

f สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร www.parliament.go.th Pr_ParliamentTH

การประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 14 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง)

วันพุธที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568 เวลา 09.00 นาฬิกา ณ ห้องประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชั้น 2 อาคารรัฐสภา นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นประธานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 26 ปีที่ 2 ครั้งที่ 14 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) โดยมี นายพิเชษฐ์ เชื้อเมืองพาน รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง และนายภราดร ปริศนานันทกุล รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง ผลัดเปลี่ยนทำหน้าที่ประธานการประชุม

ประธานฯ ได้อนุญาตให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปรีกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2562 ข้อ 24 เป็นเวลาพอสมควร และเมื่อครบองค์ประชุมแล้ว ประธานฯ ได้ดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระดังนี้

(1) กระทู้ถาม (ไม่มี)

(2) เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

รับทราบเรื่อง วุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. 2558 พ.ศ. ออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก 30 วัน

ด้วยประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือแจ้งว่า ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 9 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) วันจันทร์ที่ 27 มกราคม 2568 ที่ประชุมได้มีมติให้ขยายเวลาการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. 2558 พ.ศ. ออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก 30 วัน นับแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568

ที่ประชุมรับทราบ

(3) รับรองรายงานการประชุม (ไม่มี)

ทั้งนี้ ที่ประชุมเห็นชอบให้นำเรื่องในระเบียบวาระที่ 7 เรื่องอื่น ๆ ระเบียบวาระที่ 7.2 และ 7.3 ขึ้นมาพิจารณาก่อน

(7) เรื่องอื่น ๆ

7.2 ตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติยกเลิกประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติและคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติบางฉบับที่หมดความจำเป็นและไม่เหมาะสมกับกาลปัจจุบัน พ.ศ. แทนตำแหน่งที่ว่างลง 1 ตำแหน่ง เนื่องจาก นายกมลศักดิ์ ลีวาเมาะ ลาออก ที่ประชุมมีมติตั้ง นายสมมุติ เบญจลักษณ์ เป็นกรรมาธิการ แทน ตำแหน่งที่ว่าง

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

Call Center 1743

1111 ถ.สามเสน แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

0 2242 5900 ต่อ 5461-3 0 2242 5990

จัดทำโดย : กลุ่มงานสื่อมวลชน สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

7.3 ตั้งกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติยุทธศาสตร์ลำไย พ.ศ. แทนตำแหน่งที่ว่างลง 1 ตำแหน่ง เนื่องจากนางสาววิสาระดี เตชะธีราวัฒน์ ลาออก ที่ประชุมมีมติตั้ง นายวิสาร เตชะธีราวัฒน์ เป็นกรรมการ แทน ตำแหน่งที่ว่าง

เรื่องที่ประชุมเห็นชอบให้เลื่อนขึ้นมาพิจารณาก่อน

ร่างพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่าย แก่จำเลยในคดีอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

เป็นการพิจารณาต่อจากการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 26 ปีที่ 2 ครั้งที่ 12 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) วันพุธที่ 29 มกราคม 2568 ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับ ได้นำเสนอหลักการและเหตุผลต่อที่ประชุม สมาชิกฯ ได้อภิปรายแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และข้อสังเกตเสร็จสิ้นแล้ว และผู้เสนอญัตติได้อภิปรายสรุปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ประธานฯ สั่งปิด การประชุม เพื่อจะให้มีการลงมติต่อในสัปดาห์ถัดไป (วันพุธที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568)

จากนั้น ประธานฯ ตรวจสอบองค์ประชุม เมื่อครบองค์ประชุมแล้ว ที่ประชุม มีมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่าย แก่จำเลยในคดีอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ด้วยคะแนน 386 เสียง และมีมติตั้งคณะกรรมการ วิสามัญเพื่อพิจารณาจำนวน 31 คน กำหนดระยะเวลาแปรญัตติ จำนวน 15 วัน

(4) เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

4.1 ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

พิจารณาต่อจากการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 26 ปีที่ 2 ครั้งที่ 6 (สมัยสามัญ ประจําปีครั้งที่สอง) วันพุธที่ 8 มกราคม 2568 ซึ่งในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 26 ปีที่ 2 ครั้งที่ 8 (สมัยสามัญประจําปีครั้งที่สอง) วันพุธที่ 15 มกราคม 2568 ที่ประชุมเห็นชอบให้เลื่อน การพิจารณาเรื่องดังกล่าวออกไปในวันพุธที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568 โดยเป็นการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติในวาระที่สอง ซึ่งจะพิจารณาโดยเริ่มตั้งแต่ชื่อร่างพระราชบัญญัติ คำปรารภ และพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราจนถึงร่างมาตรา 27

นางสาวปิยะรัฐชย์ ดิยะไพรัช ประธานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. นำเสนอรายงาน คณะกรรมการฯ ฉบับปรับปรุงต่อที่ประชุม คณะกรรมการฯ แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2568 และวันพุธที่ 29 มกราคม 2568 แก้ไขเพิ่มเติมความในหมวด 5 พื้นที่คุ้มครองวิถีชีวิตของกลุ่ม ชาติพันธุ์แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 32 และ มาตรา 33 / 3 ให้มี ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

มาตรา 27

มีการแก้ไข

มีกรรมการขอสงวนความเห็น

กรรมการขอสงวนความเห็น ขอให้ตัดมาตรา 27 วรรคสามออก กฎหมาย ไม่ควรยกเว้นให้กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แผนแม่บทที่จะนำมาใช้ตามวรรคสองต้องมีความสอดคล้องกับวิถีชีวิต

และวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ และคำนึงถึงความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้อยู่อาศัยและใช้ประโยชน์ในพื้นที่ โดยไม่กระทบกับความมั่นคงของรัฐ ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดี และไม่กระทบต่อสมดุลทางระบบนิเวศ จึงจำเป็นต้องมีแผนแม่บทที่เหมาะสม เพื่อประโยชน์ต่อประชาชนทุกคน และเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มชาติพันธุ์ทุกกลุ่ม

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็น ดังนี้
ประเด็นข้อกังวลในด้านกฎหมาย เหตุใดถึงระบุว่าไม่ต้องนำหลักเกณฑ์ใช้ในพื้นที่คุ้มครองวิถีชีวิต กลุ่มชาติพันธุ์จะพยายามสร้างให้เกิด 2 มาตรฐานหรือไม่ ซึ่งทางสภาได้แจ้งความห่วงใยในข้อกฎหมาย ต่อคณะกรรมการไปแล้ว ว่าไม่ยากให้มีหลายมาตรฐาน เพราะอาจก่อให้เกิดคำถามได้ว่าเหตุใด กฎหมายฉบับนี้ จึงได้รับสิทธิพิเศษมากกว่าฉบับอื่น ตามหลักรัฐธรรมนูญแล้วกฎหมายต้องเสมอภาค เท่าเทียมกันทุกคน เนื่องจากมีผู้ด้อยโอกาสอยู่ในทุกพื้นที่ไม่ได้อยู่ที่ใดที่หนึ่ง คนไทยทุกคนมีสิทธิ เท่าเทียมกันทุกคน สำหรับประเด็นที่ระบุว่าก่อนประกาศพื้นที่คุ้มครองวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ให้ชุมชน ทำความตกลงกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ดังกล่าว การเขียนกฎหมายเช่นนี้ เกิดความ ไม่แน่นอน เพราะหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องครอบคลุมไปทุกกระทรวง ถ้าหากว่ามีหน่วยงานที่ เกี่ยวข้อง 20 กระทรวงต้องประสานทั้งหมดเลยหรือไม่ หรือเลือกตกลงแค่องค์กรบริหารส่วนตำบล ในพื้นที่เท่านั้น จึงเป็นปัญหาสำคัญที่ไม่มีความแน่นอน การร่างกฎหมายไม่สามารถร่างโดยยกเว้นข้อใด ข้อหนึ่งได้ และไม่ควรมีสิทธิแก่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง รวมทั้งไม่ควรงดเว้นการใช้กฎหมายกับกลุ่มใด กลุ่มหนึ่ง เพราะจะทำให้เกิดความแตกแยกในสังคม เกิดการละเมิดกฎหมาย ไม่สามารถปกป้องและ คุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติได้ ควรตัดถ้อยการยกเว้นกฎหมายต่าง ๆ ออกไป อย่าให้มีกฎหมายซ้อน กฎหมาย โดยไม่มีความชัดเจนและไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

นอกจากนี้ สมาชิกฯ อภิปรายสนับสนุนตามที่คณะกรรมการฯ แก่ใจ โดยให้ ข้อคิดเห็นว่า มาตรา 27 ที่คณะกรรมการแก้ไขมาได้ ออกกฎหมายที่ให้สิทธิแก่กลุ่มชาติพันธุ์มาก เกินไป แต่เป็นการรับรองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ควรได้รับความคุ้มครอง และเป็นการปรับกฎหมายให้ เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มชาติพันธุ์ การที่คณะกรรมการเขียนกฎหมายยกเว้นถือว่าชอบธรรม ในมาตรา 70 ของรัฐธรรมนูญ ได้กล่าวย้ำสิทธิของชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตาม วัฒนธรรมประเพณีและวิถีชีวิตดั้งเดิมอย่างสงบสุข เท่าที่ไม่ขัดความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของ ประชาชนและไม่เป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐหรือสุขอนามัย ซึ่งคณะกรรมการได้เพิ่มในส่วนนี้ ไปครบถ้วนแล้วตามรัฐธรรมนูญ อีกทั้ง เคยมีกฎหมายในลักษณะเดียวกันที่มีการบังคับใช้เฉพาะกลุ่ม จึงเป็นที่ตั้งข้อสังเกตว่าเหตุใดจะกำหนดพื้นที่ให้กลุ่มชาติพันธุ์ไม่ได้ กลับสามารถออกกฎหมายกำหนด พื้นที่ให้กับนักลงทุนได้ ด้วยเหตุนี้ มาตรา 27 จึงเป็นหัวใจสำคัญของกฎหมาย และเป็นช่องกลางระหว่าง ประชาชนกลุ่มชาติพันธุ์และเจ้าหน้าที่รัฐ ให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ ลดความขัดแย้งและสร้างความร่วมมือ ระหว่างกันในการดูแลรักษาป่าอย่างยั่งยืน และกลุ่มชาติพันธุ์ตามแผนแม่บทต้องอยู่ในพื้นที่มาเป็น ระยะยาว การเขียนกฎหมายลักษณะนี้ไม่ได้เป็นการลบล้างกฎหมายเดิมแต่อย่างใด หากมีการทำผิด กฎหมายในพื้นที่ที่เป็นป่าสงวนและที่อุทยานยังคงบังคับใช้กฎหมายเดิมอยู่ ร่างของคณะกรรมการฯ

ไม่ได้ละเว้นกฎหมายเดิมที่ใช้บังคับอยู่ ไม่ได้เป็นการออกกฎหมายพิเศษให้กับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นการเขียนเพื่อสร้างกลไกการมีส่วนร่วมระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชน

คณะกรรมการธิการ ตอบชี้แจง ดังนี้ ขอยืนยันว่าหลักการพื้นที่คุ้มครองวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ไม่ได้มาโดยอัตโนมัติ แต่เป็นการได้มาโดยการปฏิบัติการดำเนินการในพื้นที่ภายใต้หลักการพื้นที่คุ้มครองวัฒนธรรม โดยเป็นพื้นที่ชุมชนดั้งเดิมที่ดำรงชีวิตมีเอกลักษณ์มีประวัติความเป็นมาที่ชัดเจน ไม่ได้ให้กรรมสิทธิ์ในที่ดินในเชิงปัจเจกแต่ให้ชุมชนจัดการร่วมกันในรูปแบบพื้นที่คุ้มครองวัฒนธรรม และจิตวิญญาณเป็นไปตามหลักการของบรรพชนที่มีมา และไม่ได้เพิกถอนเปลี่ยนแปลงแนวเขตป่าไม้เดิม แต่เป็นการจัดการพื้นที่และพื้นที่ของกลุ่มชาติพันธุ์ที่จะประกาศไม่ได้ทำให้รัฐเสียพื้นที่ แต่เป็นการร่วมกันระหว่างกรมอุทยานแห่งชาติ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้ประชาชนเป็นแนวร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติร่วมกับเจ้าหน้าที่รัฐ หัวใจของพื้นที่คุ้มครองมี 6 ประการ 1. เป็นความสัมพันธ์ของวิถีชีวิตกับวิถีอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ 2. เป็นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในรูปแบบกรรมสิทธิ์เป็นรูปแบบหน้าหมู่ เป็นการจัดการร่วมในหลักสิทธิชุมชนเป็นประชาธิปไตยระดับพื้นที่และท้องถิ่น 3. พื้นที่คุ้มครองเป็นการจัดการในลักษณะใช้หลักกฎหมายสากล ปฏิญญาว่าด้วยพี่น้องชนเผ่าพื้น 4. ใช้ประโยชน์ในพื้นที่คุ้มครองทำในลักษณะใช้ส่วนน้อยรักษาส่วนใหญ่ เพื่อประโยชน์ส่วนรวม เป็นการใช้ประโยชน์แบบไม่ทำลาย ใช้ในหลักการหมุนเวียนหลักการทดแทน ตามมติคณะรัฐมนตรีวันที่ 3 สิงหาคม 2553 ว่าด้วยการฟื้นฟูวิถีชีวิตกะเหรี่ยง 5. หลักการแก้ปัญหาในพื้นที่ เป็นหลักการจัดการร่วมเป็นการสร้างกรอบความร่วมมือเปลี่ยนความขัดแย้งมาเป็นแนวร่วมในการพัฒนาชาติบ้านเมืองตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง และ 6. เป็นการส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของกลุ่มชาติพันธุ์สร้างความเสมอภาคเท่าเทียมในสังคมที่เป็นธรรม

ขั้นตอนของการประกาศเป็นพื้นที่คุ้มครองนั้นมีการดำเนินการตามขั้นตอน 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1. สร้างความตกลงในชุมชน มีแผนการฟื้นฟูและพัฒนาคุณภาพชีวิต 2. มีการนำเสนอแผนแม่บทและแผนที่จัดทำแผนแม่บทให้กับคณะกรรมการระดับชาติพิจารณาให้ความเห็นชอบ จึงกำหนดให้เป็นเขตคุ้มครอง 3. มีการจัดทำธรรมนูญประเมินผลซึ่งการประกาศพื้นที่คุ้มครองนั้น เคยมีการดำเนินการมาแล้ว ดังนั้น ข้อเรียกร้องของชนเผ่าพื้นเมือง คือต้องการมีกฎหมายเพื่อปกป้องคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ 4. ส่งให้คณะกรรมการฯ ประกาศ สำหรับกลุ่มชาติพันธุ์อยู่ในพื้นที่มาก่อนแต่ถูกกฎหมายทับซ้อนหลายฉบับบุกรุก เป็นชะตากรรมที่กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเผชิญอยู่ เกิดความไร้สิทธิ์ในที่ดิน ไม่มีเอกสารสิทธิ์ มีการถูกฟ้องร้องดำเนินคดี การมีกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิ์ เพื่อให้มีที่ดินทำกินที่อยู่อาศัยอย่างถูกต้องตามกฎหมาย จะช่วยชะล้างบาดแผลที่เกิดขึ้น ไม่ได้เป็นการให้สิทธิ์ที่มากเกินไป ดังนั้น การผลักดันพื้นที่คุ้มครองวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์จึงไม่ใช่เพื่ออภิสิทธิ์ชน แต่เป็นการทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่เคยมีสิทธิ์เท่าเทียมกับคนอื่นในสังคมมีความเท่าเทียม มีที่ดินทำกินที่อยู่อาศัย เป็นการออกกฎหมาย

ที่เกี่ยวข้องกับที่ดินและป่าไม้ที่กลุ่มชาติพันธุ์มีส่วนร่วม ด้วยการคืนสิทธิ์และคืนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ให้กับกลุ่มชาติพันธุ์ ไม่ได้เป็นการออกกฎหมายที่เกินกฎหมาย

เป้าหมายของกฎหมายฉบับนี้คือคุ้มครองการพัฒนาคุณภาพชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ไม่ใช่แค่การอนุรักษ์เสื้อผ้า อาหาร วัฒนธรรม หรือการเก็บพื้นที่เพื่อให้คนใจบุญขึ้นไปทำบุญ การดำรงชีวิตของคนต้องการอยู่อย่างมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี ซึ่งจะเริ่มต้นได้ต้องมีสิทธิในที่ดินในการอยู่อาศัย และในที่ทำกินจึงจะทำให้พวกเขาเหล่านั้นสามารถเริ่มต้นพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองต่อไปได้ นี่คือหัวใจสำคัญ ของกฎหมายฉบับนี้ ที่ผ่านมามีการออกกฎหมายเพื่อสบล้างกฎหมาย (Overrule) มาบ้างแล้ว และสามารถทำได้ โดยไม่ผิดกฎหมายและไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ กฎหมายฉบับนี้จะช่วยสร้างโอกาสให้กลุ่มคนด้อยโอกาสมีโอกาستهاเทียบในการดำรงชีวิตเช่นคนปกติ เป็นการคืนสิทธิ์ที่ควรมีให้พี่น้องกลุ่มชาติพันธุ์ที่ถูกละเมิดสิทธิ์มาเป็นระยะเวลายาวนาน

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการแก้ไข ด้วยคะแนน 416 เสียง และเห็นด้วยกับคณะกรรมการขอสงวนความเห็น ด้วยคะแนน 268 เสียง

มาตรา 28

มีการแก้ไข

มีกรรมการขอสงวนความเห็น

กรรมการขอสงวนความเห็น โดยขอให้ตัดมาตรา 28 วรรคสองออกทั้งวรรค โดยกลับไปใช้ร่างเดิม ให้ประชาชนมีสิทธิในการใช้ประโยชน์ในที่ดินตามที่กำหนดในธรรมนูญพื้นที่คุ้มครองโดยต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้
ประเทศไทยเป็นรัฐเดี่ยว หากกลุ่มชาติพันธุ์มีธรรมนูญที่เป็นกฎหมายเฉพาะกลุ่ม เสมือนให้กลุ่มชาติพันธุ์เป็นรัฐแห่งหนึ่งที่เป็นการปกครองตนเอง เป็นการเขียนกฎหมายที่เกินเลยไป จึงไม่เห็นด้วยที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้น และตัดข้อความในวรรคหนึ่งออก ควรคงไว้ตามร่างเดิม การเขียนกฎหมายต้องไม่เป็นการนำธรรมนูญมาลบล้างกฎหมายปกติ การยกเว้นกฎหมายต่าง ๆ ให้กลุ่มคนที่ไม่มียอำนาจตรากฎหมายออกกฎหมายมาบังคับจะก่อให้เกิดผลกระทบที่ตามมา เกิดพื้นที่พิเศษ เป็นรัฐซ้อนรัฐ การตรากฎหมายต้องเป็นไปตามหลักการตรากฎหมาย มีความเท่าเทียม และมีโอกาสเท่าเทียมกันทุกกลุ่ม ไม่เป็นอภิสิทธิ์ชน กฎหมายต้องเป็นไปตามหลักนิติธรรม เห็นด้วยที่จะให้สิทธิแก่กลุ่มชาติพันธุ์ แต่ต้องไม่เป็นการให้สิทธิ์ที่เกินเลยประชาชนกลุ่มอื่น เพราะคนทุกคนมีสิทธิ์เสมอกัน

สมาชิกฯ อภิปรายสนับสนุนตามที่คณะกรรมการฯ แก้ไข โดยให้ข้อคิดเห็นว่ากฎหมายที่เกี่ยวข้องดังที่ระบุไว้ เหมือนดาบสองคม ไม่มีความชัดเจน จะก่อให้เกิดความยุ่งยากในการตีความว่ากฎหมายที่เกี่ยวข้องมีอะไรบ้าง ดังนั้น สิ่งที่คณะกรรมการแก้ไขมา เพื่อจะทำให้กฎหมายมีความชัดเจน กฎหมายทุกฉบับต้องทำให้ประชาชนเข้าใจและสามารถปฏิบัติได้ ต้องยอมรับความแตกต่างหลากหลาย ยอมรับความมีอยู่ของบุคคล

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการผู้สงวนความเห็น ด้วยคะแนน 265 เสียง

มาตรา 29

มีการแก้ไข

มีกรรมการการขอสงวนความเห็น

กรรมการการขอสงวนความเห็น โดยขอให้คงตามร่างเดิม ประเด็นการปฏิบัติ ตามเงื่อนไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ ประชาชนที่อยู่อาศัยในพื้นที่คุ้มครองฯ มีสิทธิใช้พื้นที่ ตามธรรมนูญ และต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้
มาตรา 29 การตัดวรรคท้ายในวรรคหนึ่งออก จะเป็นอันตราย ดังนั้น จึงควรกลับไปใช้ตามร่างเดิม ในการใช้ประโยชน์ในพื้นที่คุ้มครองฯ รวมถึงการใช้ประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่คุ้มครองฯ ควรต้องเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และต้องคำนึงถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง เพราะคนไทยก็ต้องการใช้ประโยชน์ในพื้นที่และการคุ้มครองสิทธิเช่นเดียวกับกลุ่มชาติพันธุ์ **ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการแก้ไข ด้วยคะแนน 317 เสียง และเห็นด้วยกับคณะกรรมการการขอสงวนความเห็น ด้วยคะแนน 184 เสียง**

มาตรา 30

มีการแก้ไข

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้
คณะกรรมการบริหารกลุ่มชาติพันธุ์ควรมีเท่าที่จำเป็น ไม่ควรมีจำนวนมากเกินไป เพราะจะเป็นภาระ ของประชาชนและภาระต่องบประมาณ ร่างของคณะรัฐมนตรีที่มีคณะกรรมการบริหารพื้นที่คุ้มครองวิถี ชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ เพียง 1 ชุด จะช่วยให้การบริหารจัดการพื้นที่เป็นไปในมาตรฐานเดียวกัน

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการแก้ไข ด้วยคะแนน 315 เสียง

มาตรา 31

มีการแก้ไข

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้
ถ้าให้กฎหมายมีลักษณะเดียวกัน ไม่ควรกำหนดคุณสมบัติของประธานกรรมการบริหารพื้นที่คุ้มครอง วิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์หรือกรรมการฯ ให้มีคุณสมบัติพิเศษ หรือคุณสมบัติเฉพาะ ควรให้กรรมการเลือก ประธานเอง ตามร่างเดิมของคณะรัฐมนตรี

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการแก้ไข ด้วยคะแนน 322 เสียง

มาตรา 32

มีการแก้ไข

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้
อำนาจหน้าที่ในการจัดสรรงบประมาณควรมาจากส่วนกลาง ไม่ใช่เป็นการจัดสรรงบประมาณกันเองของ คณะกรรมการบริหารพื้นที่คุ้มครองวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ เพื่อป้องกันการให้อำนาจกันเอง และจัดสรร งบประมาณกันเอง ซึ่งจะเป็นการให้อำนาจแก่คณะกรรมการมากเกินไป ป้องกันการเกิดปัญหาในอนาคต ควรใช้ร่างเดิมของคณะรัฐมนตรี

คณะกรรมการฯ ตอบชี้แจง ดังนี้ การมีคณะกรรมการฯ ประจำพื้นที่ จะทำ หน้าที่ดูแลประชาชนไม่ให้เกิดการลุกล้ำพื้นที่ป่า คอยไกลเกลี่ยปัญหาพื้นที่ทับซ้อนระหว่างรัฐกับประชาชน เพราะฉะนั้นการมีคณะกรรมการฯ จำนวนมากยิ่งดี เพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่ของหน่วยงานรัฐไป อำนาจ ต่าง ๆ โดยเฉพาะการจัดทำธรรมนูญของแต่ละพื้นที่ไม่ใช่สิทธิขาดของคณะกรรมการฯ ที่จะไปเขียนอะไร

ก็ได้ เพราะต้องมีการเสนอต่อปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเพื่อให้ความเห็นชอบ ผู้กลั่นกรองคือหน่วยงานรัฐ จึงมิใช่การให้อำนาจที่สิ้นเกิน การประกาศเขตคุ้มครองฯ หากประการใดก็เพิกถอนได้ ถ้ามีความจำเป็น ก็สามารถขยายและลดลงได้ และไม่มีอำนาจขาดในการที่จะประกาศเขตพื้นที่เอง สะท้อนให้เห็นว่าการเขียนแบบนี้ไม่ได้มีปัญหาใด ๆ

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการแก้ไข ด้วยคะแนน 297 เสียง

มีกรรมการขอสงวนความเห็นเพิ่มหมวด 6

กรรมการขอสงวนความเห็นไม่ติดใจ

บทเฉพาะกาล

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 33

มีการแก้ไข

มีกรรมการขอสงวนความเห็น

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้

การเพิ่มข้อความในวรรคสอง ตามที่คณะกรรมการเพิ่มเติม จะไม่สอดคล้องกับมาตรา 27 - 32 ที่ได้แก้ไข การบังคับใช้จะมีปัญหาก่อให้เกิดความสับสน ควรใช้ร่างเดิม

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการแก้ไข ด้วยคะแนน 304 เสียง

มาตรา 33/1

คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ ด้วยคะแนน 301 เสียง

มาตรา 33/2

คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้

ไม่ควรเพิ่มข้อความให้อำนาจแก่ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) เนื่องจากศูนย์มีกรรมการบริหารเป็นผู้กำกับดูแล เพราะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมไม่มีอำนาจในการกำกับดูแล อาจทำให้เกิดความขัดแย้งและเกิดปัญหาในการบริหารงาน จึงควรตัดศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ออกไป เพื่อให้รัฐมนตรีฯ ดำเนินการได้อย่างราบรื่น ไม่ขัดแย้ง

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ ด้วยคะแนน 300 เสียง

มาตรา 33/3

คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้

การจัดทำแผนงาน โครงการ และงบประมาณในพื้นที่เพื่อขอรับการสนับสนุนค่าใช้จ่าย เป็นการผูกมัดให้รัฐบาลต้องจัดเงินอุดหนุนให้แก่ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ให้เพียงพอตามความจำเป็น การเขียนเช่นนี้เป็นการผูกมัดการจัดสรรงบประมาณ และการจัดสรรงบประมาณตามความจำเป็นเป็นหน้าที่ของสำนักงบประมาณตามความจำเป็นอยู่แล้ว จึงไม่ควรระบุ ควรตัดออกทั้งหมด

ที่ประชุมมีมติไม่เห็นด้วยกับที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ ด้วยคะแนน

248 เสียง

มาตรา 34

มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการการแก้ไข ด้วยคะแนน 319 เสียง

มาตรา 34/1

คณะกรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ ด้วยคะแนน 320 เสียง

มาตรา 35

คณะกรรมการตัดออก

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการการตัดออก ด้วยคะแนน 319 เสียง

ประธานคณะกรรมการฯ ขอเสนอแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำในร่างมาตรา 10 (5) ความว่า “แนวเขตพื้นที่” เป็นคำว่า “แนวเขตของพื้นที่ครอบครอง” ให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมความในร่างมาตรา 32 (6)

เมื่อพิจารณารายมาตราเสร็จเรียบร้อยแล้ว ประธานฯ ตรวจสอบองค์ประชุมเมื่อครบองค์ประชุมแล้ว ที่ประชุมมีมติเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. ในวาระที่ 3 ด้วยคะแนน 312 เสียง และมีมติเห็นชอบกับข้อสังเกตของคณะกรรมการการ ด้วยคะแนน 311 เสียง

4.2 ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

เป็นการพิจารณาในวาระที่สอง เรียงตามชื่อร่างพระราชบัญญัติ คำปรารภ และเรียงตามมาตราจนจบ และพิจารณาทั้งฉบับในวาระที่สาม

นายวรศิษฐ์ เลียงประสิทธิ์ ประธานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. นำเสนอรายละเอียดร่างพระราชบัญญัติต่อที่ประชุม ดังนี้ ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ. (นางสาววรรณวิภา ไ้ม่สน กับคณะ เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (นายวรศิษฐ์ เลียงประสิทธิ์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน 15 วัน โดยให้ถือเอาร่างพระราชบัญญัติของนายวรศิษฐ์ เลียงประสิทธิ์ กับคณะ เป็นหลักในการพิจารณา ทั้งนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญ ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า ปัจจุบันอัตราการเกิดของเด็กกลดน้อยลง ซึ่งภาครัฐต้องเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว รวมถึงสนับสนุนมาตรการและนโยบายต่าง ๆ ให้กับเด็กทารกตั้งแต่วัยแรกเกิด เพื่อเพิ่มคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับเด็กทุกช่วงวัย ดังนั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนให้สถาบันครอบครัวได้มีส่วนร่วมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีของครอบครัว และความเสมอภาคเท่าเทียมกันคณะกรรมการวิสามัญ จึงเห็นควรดังนี้

1) เพิ่มเพิ่มจำนวนวันลาคลอดบุตรของลูกจ้างหญิงมีครรภ์ และเพิ่มเพิ่มสิทธิให้ลาต่อเนื่องเพื่อเลี้ยงดูบุตร ในกรณีที่บุตรมีภาวะการเจ็บป่วย มีความผิดปกติ หรือมีภาวะความพิการ โดยได้รับค่าจ้าง ซึ่งการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว เป็นไปตามหลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติ

คุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่เสนอโดยนางสาววรรณวิภา ไม้สน กับคณะ ซึ่งสภาผู้แทนราษฎร ได้มีมติรับหลักการไว้แล้ว

2) ปรับแก้ไขถ้อยคำบทบัญญัติของกฎหมายในประเด็นจำนวนวันลาคลอดบุตร และจำนวนวันจ่ายค่าจ้าง จากถ้อยคำว่า "ตามจำนวนวันที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา" แก้ไขเป็น "ตามระยะเวลาที่เพิ่มขึ้นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง" เพื่อความเหมาะสมในการบังคับใช้กฎหมาย

3) ปรับแก้ไขถ้อยคำบทบัญญัติของกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2567 หรือกฎหมายสมรสเท่าเทียม จากคำว่า "ลูกจ้างชาย" แก้ไขเป็น "ลูกจ้าง" และจากคำว่า "ภรรยา" แก้ไขเป็น "คู่สมรส"

4) เพิ่มเติมสิทธิให้ลูกจ้างลาเพื่อช่วยเหลือคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งคลอดบุตร โดยได้รับค่าจ้าง ซึ่งประเด็นดังกล่าว คณะกรรมาธิการวิสามัญได้มีการเปิดรับฟังความคิดเห็น และวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการร่างกฎหมายจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ปรากฏว่าส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการกำหนดให้ลูกจ้างซึ่งใช้สิทธิลาได้รับค่าจ้าง โดยภาครัฐและนายจ้างควรร่วมจ่ายค่าจ้าง แต่ทั้งนี้ เนื่องจากการให้สิทธิดังกล่าวยังได้กำหนดไว้ในกฎหมายของหน่วยงานอื่น คณะกรรมาธิการวิสามัญจึงกำหนดให้นายจ้างเป็นผู้รับผิดชอบจ่ายค่าจ้างดังกล่าว

คณะกรรมาธิการวิสามัญ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้แล้วเห็นว่าการเพิ่มเติมสิทธิให้ลูกจ้างหญิงลาต่อเนื่องเพื่อเลี้ยงดูบุตรโดยได้รับค่าจ้าง การปรับถ้อยคำของบทบัญญัติกฎหมายในประเด็นจำนวนวันลาคลอดบุตร และจำนวนวันจ่ายค่าจ้าง การปรับถ้อยคำให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2567 หรือกฎหมายสมรสเท่าเทียม และการเพิ่มเติมสิทธิให้ลูกจ้างลาเพื่อช่วยเหลือคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งคลอดบุตรโดยได้รับค่าจ้างเป็นการเพิ่มเติมจากหลักการที่สภาผู้แทนราษฎรรับหลักการมา และเพื่อให้ร่างพระราชบัญญัตินี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น คณะกรรมาธิการวิสามัญจึงเห็นควรปรับปรุงแก้ไขบันทึกหลักการและเหตุผล รายละเอียดร่างพระราชบัญญัติ ปรากฏผลดังนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขด้วยคะแนน 345 เสียง

มาตรา 1

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 2

มีการแก้ไข

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้ การนับวันบังคับใช้กฎหมาย มีหลักเกณฑ์อย่างไร ป้องกันการตีความที่ผิดพลาด

คณะกรรมาธิการ ตอบชี้แจง ดังนี้ การนับวันบังคับใช้คือ นับจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาไปแล้ว 30 วัน ถือเป็นวันบังคับใช้กฎหมาย

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขด้วยคะแนน 346 เสียง

มาตรา 3 เพิ่มมาตรา 4/1 มีการแก้ไข

มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็นและผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

กรรมวิธีการขอสงวนความเห็นและผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ
ในประเด็นการจ่ายค่าตอบแทนสำหรับการว่าจ้างบุคคลธรรมดาให้มาทำงานในลักษณะจ้างเหมาบริการ เพื่อคุ้มครองสิทธิประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติงานให้ได้รับสิทธิประโยชน์ตามมาตรฐานตามพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดเป็นมาตรฐานขั้นต่ำในการกำหนดสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน โดยให้นำหลักเกณฑ์นี้มาใช้บังคับกับนิติบุคคลที่ประกอบกิจการในลักษณะจ้างเหมาบริการ หรือในลักษณะเดียวกันด้วย โดยการคุ้มครองแรงงานของกฎหมายฉบับนี้มุ่งเน้นไปที่ลูกจ้างประเภทจ้างเหมาบริการ ไม่เกี่ยวข้อง กับประเภทอื่น ซึ่งหน่วยงานรัฐยังมีลูกจ้างประเภทอื่นที่อาจจะไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายนี้ และในอนาคตหากมีการจ้างงานประเภทอื่น ก็จะไม่เข้าเงื่อนไขตามกฎหมายฉบับนี้ และการออกกฎหมายฉบับนี้ครอบคลุม 15 เรื่อง จากทั้งหมด 166 มาตรา การเขียนกฎหมายละเว้นเช่นนี้ ทำให้ลูกจ้างบางกลุ่มเสียสิทธิขั้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญในหลายประเด็น เช่น การลาข้าราชการทหาร การลา ผูกอบรม การคิดค่าล่วงเวลาในวันหยุด เป็นต้น ดังนั้น ในมาตรา 4/1 กรณีที่หน่วยงานราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติ หรือพระราชกฤษฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ หรือกฎหมายอื่นใดให้การคุ้มครอง สิทธิประโยชน์ แก่ผู้ปฏิบัติงาน พนักงานราชการ พนักงานกระทรวง พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานประกันสังคม ลูกจ้างทั่วไป ซึ่งหากต่ำกว่าพระราชบัญญัตินี้มีการใช้บังคับอยู่แล้ว แต่หากมีบทบัญญัติใดกำหนดสิทธิ ประโยชน์ต่ำกว่าที่กำหนด ในพระราชบัญญัตินี้ให้แคในกฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศเหล่านั้น โดยยึดเอาสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้เป็นมาตรฐานขั้นต่ำ มาตรา 4/1 ควรไปแก้ไข ในพระราชบัญญัติจัดซื้อจัดจ้าง จะตรงจุดมากกว่า การแก้ไขในกฎหมายฉบับนี้จะขัดกับมาตรา 4 และอาจเกิดปัญหาในการตีความ

สมาชิกฯ อภิปรายให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้ บทบัญญัติของคณะกรรมการ
เสียงข้างมากมีการแก้ไขที่รัดรอนสิทธิ์ของจ้างเหมาบริการ ไม่ได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการมีครูอัตราจ้างเป็นจำนวนมาก ที่จะไม่ได้รับสิทธิ์เหล่านี้เช่นกัน ซึ่งมาตรา 4 ของกฎหมายเดิมกำหนดข้อยกเว้นให้หน่วยงานภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจ ไม่อยู่ภายใต้กฎหมายคุ้มครอง แรงงาน ส่งผลให้แรงงานจ้างเหมาและลูกจ้างชั่วคราวที่ทำงานให้หน่วยงานราชการส่วนกลาง ราชการ ส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ไม่ได้รับสิทธิ์ขั้นพื้นฐาน เช่น การลาป่วย ค่าชดเชย หรือ สวัสดิการที่พึงมี ตามมาตรฐานแรงงาน ซึ่งหน่วยงานภาครัฐมีการจ้างแรงงาน ผ่านระบบจ้างเหมาบริการ และลูกจ้างชั่วคราวเป็นจำนวนมาก โดยบุคคลเหล่านี้มีภาระงานเทียบเท่าพนักงานประจำ แต่ไม่ได้รับ สิทธิ์แรงงานตามกฎหมาย ความเหลื่อมล้ำนี้ทำให้แรงงานกลุ่มดังกล่าวขาดหลักประกันอาชีพ และคุณภาพชีวิตที่มั่นคง จากหลักแนวคิดด้านกฎหมายการคุ้มครองแรงงานควรตั้งอยู่บนหลักความ เสมอภาคและความเป็นธรรมโดยมุ่งเน้นให้แรงงานทุกประเภทได้รับสิทธิและสวัสดิการที่ไม่ต่ำกว่า มาตรฐานกำหนด การขาดหลักประกันนี้อาจนำไปสู่ปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจ รวมถึง ลดประสิทธิภาพของแรงงานในภาครัฐเอง ขอบเขตสิทธิขั้นต่ำที่ควรกำหนดให้คนกลุ่มนี้ คือ สิทธิ์ในการ ลาป่วย ลากิจ ลาพักร้อน ค่าตอบแทนที่เป็นธรรม สิทธิ์ในการได้รับค่าชดเชยกรณีเลิกจ้าง หลักประกัน

ทางสังคม และสวัสดิการขั้นพื้นฐานอื่น ๆ จึงขอสนับสนุนคณะกรรมการผู้สงวนความเห็น ในมาตรา 4/1 ที่เพิ่มใหม่นี้ต้องถูกกำหนดให้เป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่รัฐต้องปฏิบัติตาม จะทำให้สอดคล้องกับหลักสากลด้านแรงงานที่องค์การแรงงานระหว่างประเทศได้กำหนดไว้ให้มีการรับรองสิทธิขั้นพื้นฐานของแรงงานสร้างความมั่นคงด้านอาชีพ ลดความเหลื่อมล้ำในการจ้างงานระหว่างภาครัฐกับเอกชน การแก้ไขกฎหมายต้องเป็นไปเพื่อปกป้องและคุ้มครองสิทธิของคนทุกกลุ่ม เพื่อสวัสดิการและคุณภาพชีวิตของลูกจ้างทุกประเภท ไม่ลิดรอนสิทธิของลูกจ้างทุกประเภท และต้องมีความสอดคล้องกับหลักแรงงานสากล ส่งเสริมให้แรงงานทุกคนมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีความมั่นคง และปลอดภัยในชีวิต และมีความก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน

คณะกรรมการการตอบชี้แจง ดังนี้ พระราชบัญญัติจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ นิยามคำว่าจ้างเหมาบริการไว้ เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มีหลักเกณฑ์และมีคณะกรรมการพัสดุภาครัฐ เป็นผู้ออกหลักเกณฑ์ มีการควบคุมการจ้างเหมาบริการอยู่ มีหลักเกณฑ์และรูปแบบการจ้างเหมาบริการ และมีสัญญาจ้างเหมาบริการ ในเมื่อปัจจุบันมีกฎหมายเหล่านี้อยู่แล้ว เหตุใดต้องแก้ไขพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน เพราะการจ้างเหมาบริการมีการบังคับใช้อยู่แล้วแต่บางส่วนยังมีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย เพราะฉะนั้นเมื่อมีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วจึงควรแก้ไขตรงนี้ อาจจะถูกเป็นประกาศหรือระเบียบหรือแก้ไขสัญญาเพื่อระบุสิทธิของผู้จ้างเหมาบริการและสิทธิต่าง ๆ ที่ควรได้รับ เพื่อให้หน่วยงานราชการบังคับใช้ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎหมายจัดซื้อจัดจ้างกระทรวงการคลัง เป็นผู้ดูแลส่วนในเรื่องของการคุ้มครองแรงงานต้องร่วมกันพิจารณา โดยอาศัยพระราชบัญญัติจัดซื้อจัดจ้าง จะเป็นการเหมาะสมที่สุดและเป็นการแก้ไขปัญหาที่ตรงจุด การมุ่งเน้นเฉพาะการจ้างเหมาบริการ เนื่องจาก ในหน่วยงานภาครัฐมีบุคลากรหลายประเภท ตามกฎหมายเฉพาะที่จัดตั้งขึ้น การแก้ไขกฎหมายครั้งนี้ มุ่งเน้นไปที่การจ้างเหมาบริการที่หน่วยงานภาครัฐตามพระราชบัญญัติจัดซื้อจัดจ้าง ที่ครอบคลุมอยู่ การจ้างบุคคลธรรมดาโดยหน่วยงานดังกล่าวควบคุมบังคับบัญชาและคิดค่าจ้างเป็นรายวัน รายเดือน การจ้างในลักษณะนี้เป็นปัญหามาหลาย 10 ปี และมีการร้องเรียนมาโดยตลอด จึงนำมาสู่การยกร่างกฎหมายฉบับนี้ พนักงานประเภทอื่นมีกฎหมายที่ระบุไว้เฉพาะหากมีประเด็นปัญหา ก็แก้ไขตามกฎหมายนั้น แต่ในร่างกฎหมายฉบับนี้มุ่งเน้นเฉพาะหน่วยงานของรัฐประเภทการจ้างเหมาบริการผ่านการจ้างบุคคลธรรมดาที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายฉบับนี้ หากเป็นการจ้างผ่านบริษัท ได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานทั้งฉบับ การคุ้มครองเฉพาะ 15 เรื่อง เป็นหลักการสำคัญและเป็นหลักการพื้นฐานขององค์การแรงงานระหว่างประเทศในฐานะที่แรงงาน ควรจะได้รับการปฏิบัติจากหน่วยงานของรัฐ เช่น เวลาทำงาน วันหยุด วันลา สิทธิขั้นพื้นฐานและค่าตอบแทนการทำงาน โดยเฉพาะค่าแรงขั้นต่ำ ในประเด็นอื่นมีกฎหมายเฉพาะในเรื่องนั้น ๆ กำหนดสำหรับถ้อยคำที่มีการแก้ไขคำว่าอำนาจบังคับ เนื่องจากจ้างเหมาบริการคือการจ้างแรงงาน แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติจัดซื้อจัดจ้างเขียนไว้ว่าการจ้างเหมาบริการไม่รวมการจ้างแรงงานแต่วิธีปฏิบัติระหว่างหน่วยงานของรัฐมีลักษณะเหมือนการจ้างแรงงาน จึงได้นำคำที่ปรากฏในคำพิพากษาของศาลฎีกามาเขียนเพิ่มเติมว่าลักษณะการทำงานระหว่างหน่วยงานของรัฐกับแรงงานจ้างเหมาต้องมีลักษณะเป็นการใช้อำนาจบังคับบัญชา จึงเพิ่มเติมเข้าไป

การเขียนกฎหมายให้หน่วยงานต่าง ๆ นำกฎหมายคุ้มครองแรงงานของหน่วยราชการมาใช้ อาจจะเป็นลักษณะขัดกันของกฎหมาย ซึ่งมีการคุยกันในระดับกรมการแล้ว จึงได้บัญญัติในลักษณะนี้ อีกทั้ง การร่างกฎหมายเช่นนี้ หากใช้ถ้อยคำที่มีความคลุมเครือต้องไปเปิดกฎหมายกฎระเบียบ ในเรื่องนั้นนั้นมาเทียบอีก ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเกิดความยุ่งยาก กรมการจึงตกลงตามคณะกรรมการเสียงส่วนใหญ่เห็นชอบ สำหรับสิทธิประโยชน์อื่นนั้นในการจ้างงานของภาคเอกชน ไม่ได้นำกฎหมายคุ้มครองแรงงานมาใช้ทั้งหมด ดังนั้นการจ้างทำงานในหน่วยงานภาครัฐความมุ่งหมายคือการบริการสาธารณะไม่มีลักษณะไปแสวงหาผลกำไรเหมือนภาคเอกชนดังนั้นจึงเอาสิทธิประโยชน์ขึ้นพื้นฐานตามหลักองค์การแรงงานระหว่างประเทศมาบัญญัติไว้สิทธิประโยชน์ด้านอื่นสามารถเจรจาต่อรองได้ ซึ่งคณะกรรมการได้ระบุไว้ในข้อสังเกตของรายงาน ซึ่งสิทธิประโยชน์พิเศษสามารถระบุไว้ในสัญญาได้แต่ขึ้นกับผู้จ้าง ในแต่ละหน่วยงานภาครัฐจะมีรูปแบบการทำงานในรูปแบบการจ้างงานที่ต่างกันออกไปและในแต่ละหน่วยงานจะมีกฎหมายที่คุ้มครองการจ้างงานแต่มีกลุ่มจ้างเหมาที่ตกหล่นไป คือสาเหตุที่คณะกรรมการประสงค์จะแก้ไข สำหรับความกังวลต่าง ๆ ของสมาชิกฯ คณะกรรมการขอนำร่างดังกล่าวกลับไปพิจารณาทบทวนอย่างรอบคอบ เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้เกิดความสมบูรณ์มากที่สุด ก่อนจะนำกลับมาเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในสัปดาห์หน้า

จากนั้น ประธานฯ สั่งปิดการประชุม เวลา 19.03 นาฬิกา

ปิดประชุมเวลา 19.03 นาฬิกา
